

villing, og som udtrykkes ved, at vi, saalænge vi kunne, skulle bevare vor Overlegenhed tilspes, t. Ex. overfor Preussen; jeg forkaster det, fordi vi knap nok have denne Overlegenhed nu og utvivlsomt ikke ville have den, naar Prøvelsens Time slaar. Det er nuomstunder et simpelt Pengespørgsmaal; thi man kan kjøbe Pantserstibe, og man kan i Amerika skaffe sig Matroser og Førere, der, med al Agtelse for vor Marine, nok ville gaae saaledes paa, at den Tid er forbi, da vi kunde tænke paa at være Preussen overlegen i saa Henseende; men desuagtet er jeg af den Formening, at vi, før vi tænke paa en Organisation, der udstykker Hæren i to Dele, maa have gjort os Rede for, hvad der fra Forsvarsvæsenets Side kan gjøres og synes først at maatte gjøres, ikke blot for at sikke f. Ex. Kjøbenhavn, hvor alle Resourcer opbevares, imod Bombardement fra Søiden, hvad de ulykkelige Søforter ikke kunne, men ogsaa for at sikke Forbindelsen med Syen, ikke at tale om, at vi skulle følge Preussens Exempel, som desto værre ikke har været længe om at anlægge meget store, stærke og sunnede Forskandsninger ved Alsund. Nogle lignende burde vi vistnok have ved Lille Belt; men jeg vil holde mig til Store Belt, og jeg ønskede da, at den høitærede Frigeminister vilde udtale, om det virkelig er hans Mening, at vort Forsvarsvæsen til Søes og til Lands ikke skulde være istand til at sikke os Forbindelsen der, og dermed, hvad der næsten er en Hovedbetingelse for et godt og kraftigt Forsvar, nemlig at vor Styrke kan operere i een Hærmasse, og være samlet med fuld Kraft der, hvor det gjælder. Jeg veed ikke, om den høitærede Minister allerede i dette Møde vil høre sig herom; men jeg betvivler ikke, at han vil gjøre sig en Fornøielse af at oplyse os, angaaende dette Forhold, saa fuldstændigt, som vor Evne og vort Die for den Slags Sager gjør det muligt. Jeg vil ikke, i det Mindste ikke i dette Dieblit, tale om, at noget Saadant vilde nødvendiggjøre, hvad vi i Fredstid, ogsaa af oeconomiske Grunde, bør undgaae, nemlig Dannelsen af høiere og lavere Stabe, med alt hvad dertil hører, men det er dog vistnok ikke blot i finantstel Henseende, at vi ville gjøre vel i at søge at gennemføre Be-

sparelser i dette Punkt. — Der er et andet Hovedpunkt i den høitagede Ministers Forslag, som jeg maa tilstaae, at jeg ogsaa beklager. Medens hans Forgængere have viist, at de i det Mindste havde en Fornemmelse, om ikke en Erkendelse af, at Hæren, for at kunne udrette Noget, nødvendigviis maatte have en stedlig Bevæbning bag sig — man kalde den Borgerbevæbning, man kalde den Nationalgarde, eller hvad man vil — finder jeg slet ikke Spor dertil i hans Forslag. Hans saakaldte Forstærkningsbatailloner kan jeg ikke kalde saaledes, og selv om jeg kunde det, ere de saa svage og ville komme saa seent tilstede, at de virkelig kun i ringe Grad kunne komme med i Betragtning. Hvad jeg imidlertid nærmest vilde tillade mig at fremføre, er, at den høitærede Minister her fører et Raisonnement, som jeg ikke videre skal gaae ind paa, men som er forekommet mig ganske besynderligt, idet han nemlig mener navnlig at tjene Ligheden bedst ved i Fredstid slet ikke at benytte Militairarbejdere for Hæren. Jeg troer, at dette i og for sig har overmaade meget Betænkeligt ved sig og overmaade Tid af de Lighedshensyn, den høitærede Minister har gjort gjældende, men det har tillige foranlediget ham til at benytte den egentlige Stridsmandsclasser til saadanne Tjenester i Hæren, som Militairarbejderne tidligere udførte. Herved har han paa den ene Side naturligtviis svækket Stridsmændene i Tallet, medens han paa den anden Side med en vis Lethed tilnærmelsesviis har kunnet sige: Jeg har fuldstændig høiet mig for det store og gode Princip, som Forsvarskommissionen har opstillet, at alt Mandskab skal vaabenyves. Jeg troer dog rigtignok, at der heri maatte ønskes nogen Forandring tilveiebragt. — Der er endnu et Moment, hvorpaa jeg allerede i dette Dieblit kunde ønske at henlede den høitagede Ministers Opmærksomhed, fordi det i alt Fald af mig vil blive fremdraget under Sagens følgende Behandling. Der eksisterer både i Armeen og i Marinen et System, som forekommer mig at være temmelig kostbart og i det Hele lidet gavnligt for Tjenesten, nemlig det, at en Officeer, saasnart han bruges til Noget, som ikke er dagligdags, vupti, seer man strax et Tillæg opført. Dette gaaer endog ned til Corporalerne,